

PORTAVEU DEL
CASAL DE L'ESTUDIANT
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
PRAT DE LA RIBA, 16

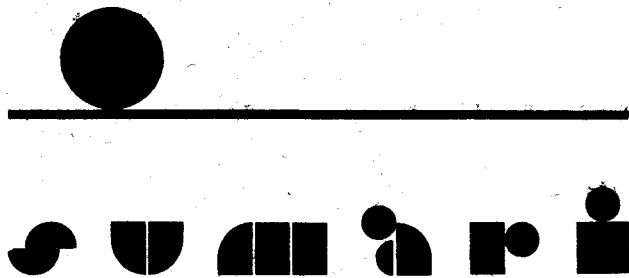
ASSOCIACIÓ DELS
ESTUDIANTS DE L'INSTITUT
ELEMENTAL D'OLOŦ

estora

ANY I - NÚM. 2

OLOŦ, 12 MARÇ DE 1934

PREU: 20 CÉNTIMS

1. EL PRODUCTE D'UN AMBIENT: «SANG NOVA» DE MARIAN VAYREDA; per Joan de Garganta.—
2. SECCIÓ DE EDUCACIÓ FÍSICA; Segundo Sanz. — 3. EL MUNICIPI A L'ESTRANGER; Enric Mut.—4. EL CAMÍ DE LA VIDA; per Llúcia Paulino. —5. FESTA DE L'ESTUDIANT. — 6. PÁGINA LITERARIA: RECORD; Agustí Viñolas. - MATÍ DE CAMPING; Ermengol Jordà. — 7. NOVES I COMENTARIS.

Nº 2095.

Les millors XOCOLATES!

Josep Costa

Fàbrica: Vayreda, 10

Despatx: Sant Esteve, 2 i Sant Ignasi, 1
(Xamfrà Plaça de la República)

VISITEU

I S E R N

SASTRE

Presenta una gran col·lecció
per a vestits i abrics
d'entretemps

SANT ESTEVE, 27

Josep Estanyol

14 d'Abril, 13. - OLOT

Perfumeria, Bisuteria i Merceria
Varis objectes per a regals
Preus econòmics

Barberia BLANCH

Dimecres, INAUGURACIÓ
oferint al públic un servei
esmeradíssim.

Carrer Primer de Maig, 19. OLOT.

PORTAVEU DEL
CASAL DE L'ESTUDIANT
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
PRAT DE LA RIBA, 16

ASSOCIACIÓ DE
ESTUDIANTS DE L'INSTITUT
ELEMENTAL D'OLOI

comprat

OLOI

ANY I - NÚM. 2

OLOI, 12 MARÇ DE 1934

PREU: 20 CÈNTIMS

nr 9095

El producte d'un ambient: "Sang Nova", de Marian Vayreda

Per als que vivim en pobles subalterns, l'activitat intel·lectual té sempre un doble risc, podem caure en el localisme resclosit o en l'universalisme vague i mancat de suport real, que és més província i més estèril que qualsevol localisme. Per evitar aquests perills és precís aliar la realitat que ens volta amb els problemes generals, extreure del nostre recó de món allò que tingui valor humà. Avui provaré de contribuir a aquesta tasca parlant breument de les característiques d'una obra d'autor olotí, que només pot ésser compresa amb el coneixement del medi que va produir-la, es tracta de *Sang Nova*, la novel·la de Marian Vayreda.

Marian Vayreda es desvetllà tard per a la literatura; tenia força més de quaranta anys quan publicà els *Records de la darrera carlinada*, primera obra seva; això vol dir que es tractava d'un esperit ja format. L'èxit assolit amb aquells quadres en prosa, el temptà a provar fortuna en la novel·la, i així sortí a la llum, en 1900, *Sang Nova*. La novel·la catalana es reduïa llavors gairebé a l'obra, solidíssima, de Narcís Oller; poca cosa podríem afegir-hi que valgués la pena. Oller havia seguit els naturalistes francesos; Vayreda, de formació religiosa molt rígida, s'orientà cap a un realisme més adient a la seva manera d'ésser i desembocà en Pereda. Però en aquest autor trobà un aspecte, precisament el més recent i de més èxit en aquells moments, que l'arrossegà; era la novel·la de tesi, representada per *Peñas Arriba*. I així es gestava en el seu esperit l'obra que ens ocupa; el realisme imperant llavors en la nostra prosa narrativa, i encara fort arreu del món, s'unia a la prauja teoritzant i predicadora dels que sostenien la funció social de l'art. Eren els anys de la voga de Pereda i de Galdós, de Bourget, de France i de Barrès, de Fogazzaro, de Hauptmann, de Ruskin, d'Ibsen, dels novel·listes russos, i el nostre compatriota també volgué fer la seva predicació al poble català.

I quin sentit havia de tenir una obra prosselitista del nostre autor? Només podia tenir-ne un, donat l'ambient que l'havia format. Fill d'una família de catòlics a l'antiga, format políticament en la lectura de *La Esperanza*, el diari carlí de l'època isabelina, i en els escrits de Balmaes, d'Aparisi Guijarro i de Llauder, havia afegit a aquesta primera base ideològica les orientacions catalanistes de Torras i Bages, de Morgades, de Collell i dels altres defensors del nacionalisme tradicionalista que seguia el lema *Pro arisseeet focis* i que ell mateix defensava des de *L'Olotí*. Heus ací en poques paraules la genealogia de *Sang Nova*; Vayreda no era home de gran bagatge filosòfic ni polític i les influències que el dominaven eren, per tant, senzilles.

En presència d'un tema concret, però, els plans de l'escriptor olotí fallaren; no pogué reeixir a fer una obra alhora realista i de tesi, i el que en patí fou l'art; els caràcters i les situacions dins *Sang Nova* són sovint forçats, els personatges són moguts per l'autor amb la preocupació de servir la tesi; potser Eudald de Serra Bruna és l'únic que es salva una mica d'aquesta psicologia i té més sòlida realitat. Així mateix, quant als conflictes i a les situacions es fa difícil assenyalar grans encerts; només millora en la narració d'episodis brutals, en els quals els sentiments primaris engendren una acció moguda i dura; el més notable és la topada dels dos ramats a l'empríu, indiscutiblement d'una veritat emocionant.

Ens trobem, doncs, davant d'una novel·la defectuosa, i en les falles de la qual entra per molt la

idea de servir una tesi. Però precisament aquesta tesi, pel que té de reveladora d'una mentalitat típica de l'època, fa l'obra interessant. Vayreda és un model acabat de l'estat d'esperit dels catalanistes tradicionalistes de la fi de segle. Segles d'opressió política han influït en l'anarquitzaçió del caràcter català, ja de natural inclinat a un individualisme exagerat, i quan l'esperit patri començà a recobrar-se, aquesta tendència a mirar l'Estat com el màxim enemic de la Pàtria i de l'individu encara s'accentuà; de la prevenció contra l'Estat opressor hom passava a la prevenció contra tot Estat; en els elements reaccionaris l'hostilitat que diem prenía més virulència pel fet de considerar la moderna organització estatal com la causant de la decadència de l'Església. El resultat era un romanticisme polític nodrit de juristes de l'escola històrica i de medievalistes més literats que científics, a la manera de Görres o de Montalembert, menys el liberalisme; de fet, eren gairebé tots antics militants del carlisme—com el mateix Vayreda—que, en abandonar-ne els rengles, no en renegaven les idees polítiques més que en el que feia referència al problema català.

Vayreda ens dóna en el seu llibre una interpretació d'aquestes idees aplicada a la Catalunya del seu temps. L'individualisme romàntic pren la forma d'apologia d'un règim patriarcal a la manera medieval, arbitràriament interpretada i aplicada a la societat moderna, en el qual una oligarquia de propietaris rurals i de fabricants de ciutat governaria lliurement i al seu albir sota el guiatge de la clerècia i amb normes paternalistes; és la consagració de la plena llibertat de la burgesia de nova formació i de la seva hegemonia política en un règim pluralista que substitueix l'Estat en gairebé totes les seves funcions per la família i els gremis. No cal dir com això es completa amb la confusió del patriotisme amb el ruralisme tradicionalista, i com el liberalisme i la democràcia moderna són condemnats sense apel·lació. Tot plegat, constitueix una utopia política d'un sentimentalisme pagès que es malfia de la mateixa manera de les innovacions polítiques que de la disciplina científica i que posa tota la fe en els vells costums i en el seny català. *Sang Nova* és l'expressió literària d'aquella candorosa concepció política que dominava el catalanisme de quaranta anys enrera i que el convertia en una aspiració, arcaïtzant i irrealitzable, a un règim que podríem qualificar de feudalisme burgès.

La novel·la de Vayreda, doncs, és un exemple clar de com un apriorisme pot ésser funest en literatura; si el nostre autor s'hagués deixat de preocupacions ideològiques que no eren per a ell i hagués seguit la seva inspiració, podia abandonar la novel·la i donar-nos dos o tres magnífics quadres en prosa per l'estil del citat fragment dels ramats, que demostra les condicions èpiques, narratives, que el seu autor tenia. Endut per la pruija d'imitar un autor espanyol de segon ordre, escrigué la més fluixa de les seves obres.

I ací veiem un cop més com per fugir del localisme es cau sovint en veritable provincianisme; quan Vayreda, lliure de preocupacions d'ordre general, vol donar-nos simplement la descripció d'escenes de la terra, fa obra literària de qualitat; quan vol entrar en el camp de l'especulació idel guiatge ideològic tot i no moure's de la defensa d'un casolanisme entusiasta, té les mateixes caigudes que tants altres literats de talent en hores semblants de desviació de llur rutu.

JOAN DS GARGANTA

Sección de Educación Física

Todo aquello que sirve para perfeccionar el organismo del hombre por ser el instrumento del espíritu es comprendido por la Educación física. El ejercicio físico es el único medio del cual dispone la ciencia para que nuestros jóvenes estudiantes adquieran un tórax cuyos pulmones se encuentren en el mejor funcionamiento, así como unas paredes abdominales sólidas y un corazón enérgico.

Ahora bien; lo primero que hay que tener en cuenta es que un ejercicio físico mal dirigido, mal encaminado, trae muchas veces desastrosas consecuencias. Pues además no todos los individuos necesitan la misma educación física, pues no todos son iguales. Antes debe hacerse siempre un reconocimiento médico de

todos los jóvenes debiendo ser este un requisito indispensable, pues muchas veces nos encontramos con individuos enfermos, unos cardíacos, otros epilépticos, otros vasculares, tuberculosos, amen de infinidad de defectuosos físicamente en los cuales el régimen a seguir para perfeccionar su organismo es distinto y tan variado como variadas son estas enfermedades.

De todos es conocido este problema, esta nueva manera de educar a los jóvenes, ya que todos los países desean que la educación física encuentre el acogimiento que merece, contribuyendo a fortalecer la salud de sus estudiantes sin lo cual toda instrucción escolar es obra vana.

El ejercicio físico lógicamente ejecutado es

uno de los elementos esenciales de la salud, de la educación de nuestro organismo y de la formación de nuestro pensamiento.

Existen infinidad de fenómenos, circunstancias y conocimientos que hay que tener en cuenta siempre que queramos dirigir una buena gimnasia.

Los ejercicios más intensos, tales como la carrera i el salto, debemos distribuirlos de tal manera que se hallen entre otros ejercicios diferentes y que requieran menos esfuerzo. Nunca se deben hacer ejercicios seguidos que influyan sobre la misma región del cuerpo pues podría producirse la fatiga local y si seguimos, algo peor como es la fatiga general. Lo mejor es distribuir los ejercicios de una manera tal que cada vez trabajen músculos distintos, y así de esta manera desaparece el peligro del cansancio prematuro y de la fatiga muscular localizada.

Helest nos dice que el papel del educador es muy delicado y desde luego no pueden cumplirlo de una manera perfecta, más que aquellos que se encuentren preparados para esta función, por un conocimiento perfecto de la anatomía, la fisiología, la higiene y de la ciencia del mecanismo de los movimientos debiendo ser además hábiles y experimentadores prácticos.

Uno de estos educadores grandes fuè Ling, él que creó la gimnasia sueca, la cual ha tenido y seguía teniendo incontables partidarios, claro está que desde entonces acá han transcurrido muchos años durante los cuales los conocimientos de anatomía, fisiología e higiene han hecho grandes progresos, pero aun así los principios sobre los cuales descansa la gimnasia sueca son los mismos. Estos son:

1.º Que la gimnasia debe reposar sobre bases científicas.

2.º Que los aparatos no son el fin sino los medios.

3.º Los movimientos que se verifiquen durante una lección no deben hacerse en cualquier orden sino siguiendo una clasificación basada en las leyes de anatomía y fisiología.

4.º Los ejercicios deben interesar todas las partes del cuerpo teniendo en cuenta siempre su importancia y su papel fisiológico.

Este método creado por el sueco Ling, tiene tanta importancia como se deduce de sus estupendos resultados obtenidos en la casa escandinava, en la cual mutualidad y principalmente por afecciones del aparato respiratorio ha disminuido considerablemente, pudiendo incluso afirmar que hasta la talla media de aquel pueblo ha aumentado.

Sin embargo tambien hemos de decir que no faltan objeciones y comentarios sobre la

gimnasia sueca pero exponerlos seria una labor muy larga y nos llevaria muy lejos.

Existe otra escuela fundada por Hebert, llamada del «Método natural» contraria a la de Ling y que se caracteriza porque la educación física se debe obtener de los mismos ejercicios naturales del hombre, tales son por ejemplo: saltar, trepar, correr, andar, llevar pesos, etc... Sin embargo admiten esta escuela tambien la necesidad del método Ling, como tambien este admite los ejercicios de la escuela de Helest.

La gimnasia sueca, está muy extendida, en la mayoría de los países como Rumania, Finlandia, Belgica, Estados Unidos, etc., ha sido puesta en vigor.

Existen infinidad de medios o ejercicios corporales para perfeccionar el organismo humano pero en cada uno de ellos existe una característica especial.

Entre los más corrientes se encuentran los juegos infantiles: son una forma de gimnasia la mejor y la más apropiada dentro de la vida escolar, pues hasta la más higiénica y recreativa. El niño que juega es cosa sagrada, en cambio el niño que no juega o no puede jugar, deja de ser un niño. El juego es necesario. No hay un ser más antifisiológico que aquel que es incapaz de jugar ni reír. En los niños el juego es la mitad de su vida, nos dice Buisson. Siempre debe haber en el horario de un niño o de un joven incluido un juego porque es un elemento esencial e indispensable para la salud física así como para el desenvolvimiento del pequeño alumno.

En las niñas es de toda necesidad la educación física, pues ellas que entrarán en el santuario de la maternidad tienen que ser fuertes y sanas y así los pueblos serán también fuertes y sanos. Desde luego en los niños lo más indicado son los juegos, pues los métodos artificiales por medio de aparatos son medios atléticos y no higiénicos, y es en estos ejercicios donde más esmero y cuidado debemos poner, para no separar el espíritu del cuerpo, pues los dos son inseparables, como tampoco sacrificar el espíritu al cuerpo ni el cuerpo al espíritu, pues ambos deben guardar un buen equilibrio. Debemos elevar la fuerza moral más que la fuerza física.

Es preciso cultivar la inteligencia, cultivar las fuerzas que ella debe gobernar, decía un profesor mio y así debe ser, en la escuela, en el Instituto, en la Universidad y luego fuera de ella, la gimnasia debe ser proporcional a la fuerza física y al sexo de los individuos, es decir que no debe de ser una gimnasia para todos, sino para cada uno. Pues así también

decimos nosotros, que no hay enfermedades sinó enfermos, y el tratamiento así como los síntomas no son iguales siempre, sinó que varían dentro de una misma enfermedad según el enfermo.

Los juegos escolares, los deportes juntamente con las excursiones completan la educación física.

Otro de los medios de que disponemos, es la Gimnasia educativa, la cual tiene por objeto desarrollar armónicamente el cuerpo humano, principalmente atendiendo a aquellas grandes funciones fisiológicas de respiración, circulación, asimilación e inervación que juntas constituyen el objeto de la educación física.

Como consecuencia de esto es que los individuos experimentan beneficiosos efectos sobre su carácter, sobre todo al ver acrecentado su valor fisiológico y físico, adquieren confianza en sí mismo desarrollando aquellas buenas cualidades de energía, voluntad, audacia y sangre fría. Sin embargo nunca debemos olvidar que la educación física constituye un medio para hacer placentera la vida y no fin.

La gimnasia educativa se basa principalmente en movimientos musculares activos, pero sabiendo el porqué de estos movimientos, sabiendo cual es su influencia sobre el organismo y haciendo que en ejercicios sea apropiada a la función del órgano que la realiza. En cambio la ejecución desordenada de los movimientos por muy científicos que sean estos es un verdadero fracaso. Siempre se deben expresar los movimientos partiendo de la posición de reposo y yendo aumentando poco a poco el trabajo del aparato circulatorio y respiratorio hasta llegar a un máximo, en cuyo momento deberán ir descendiendo hasta llegar a la posición de partida es decir la de completo reposo. Lo mismo que la enseñanza intelectual debe la educación física ser progresiva, pues en el momento que no lo sea deja de ser pedagógica y se convierte en nula o peligrosa.

También hemos de tener en cuenta que la educación física debe ser completa, es decir que no nos contentaremos con que sea un grupo de órganos o una parte del cuerpo la que adquiera más preponderancia sobre la otra, sinó que todos los órganos y parte del cuerpo deben guardar un perfecto equilibrio. Pues de nada serviría tener una gran musculatura si en cambio los pulmones se ahogasen al menor esfuerzo.

También la gimnasia de Aplicación ha encontrado sus partidarios, pues fundándose esta

en buscar como fin principal el empleo de la energía y potencia de un individuo en ejercicios utilitarios de la vida ordinaria o profesional, y así según las profesiones serán también distintos estos ejercicios.

Los *Deportes* como todo el mundo sabe, tienen por característica el emplear la energía al máximo rendimiento para vencer al contrario o superar una marca anterior a la ya establecida. En cuanto a los deportes habría mucho que hablar y lo dejaremos para otro día, pero no puedo dejar pasar por alto el decir que todos los deportes tienen un peligro, y es el de sobrepasar los trámites de lo convenido anteriormente pues en el afán de vencer puede suceder que lo que era una manera de hacer con gusto y entusiasmo unos ejercicios o movimientos, degenera, y más que un medio para fortalecer el organismo, sea un medio para debilitarlo y cansarlo. Sin embargo, en todo centro debe haber un tiempo para estos juegos deportivos.

Desde luego nunca nos decidiremos por uno solo de estos medios para la educación física de los niños y jóvenes, sinó que se deben combinar todos estos medios. Únicamente los niños deben practicar el juego.

Una de las cosas que más en cuenta hay que tener es la temperatura del lugar en el cual se hacen los ejercicios. En los casos de frío deben ser los juegos y la gimnasia intensa los que debemos practicar con objeto de que los aparatos circulatorios y respiratorios funcionen activamente. Cuando es calor debemos hacer los movimientos lentos y menos complicados para no excitar al sistema nervioso.

Otro dato importante es la hora, que a ser posible la mejor es por la mañana o al empezar el medio día, pues es cuando los niños están dispuestos y frescos, que no al final, cuando el joven está fatigado y no pondría la atención necesaria. Las lecciones de escritura y dibujo no deben seguir nunca a la lección de gimnasia.

También la edad es importante, al niño no le gusta la gimnasia por lo abstracto, para ellos están más indicados los juegos, pues son menos localizados y necesitamos más atención.

En fin, no quiero cansaros más y ya solamente he de agradecer a los alumnos del Instituto Elemental de Olot, la mostración esta de escribir en su revista, a la cual deseo un próximo porvenir como a todos ellos.

SEGUNDO SANZ

El municipi a l'estranger

El govern dels municipis urbans ofereix tipus molt diferents segons els països. L'estructuració de les noves ciutats tendeix a fer-se sobre idèntics principis, resultat de l'aplicació a la urbanització dels ensenyaments que es treuen de diverses ciències.

Són els tipus moderns de règim municipal més interessants: l'Anglès, el Francès i l'Alemany. En el règim local anglès trobem les següents característiques: 1er. Predomini dels Consells elegits; 2on. Subordinació dels funcionaris retribuïts a les autoritats elegides honorífiques; 3er. Constant recurs de les autoritats locals al Parlament per a obtenir nous poders; 4rt. Feblesa relativa del control administratiu que exerceixen els departaments centrals; 5è. Participació dels consellers elegits en la deliberació i en l'execució per mitjà de Comissions i, per últim, tots els conflictes que sorgeixen al municipi, tant en les seves relacions amb els particulars o amb les autoritats centrals, són resolts pels tribunals ordinaris.

Potser Anglaterra és el país on estan més trabades i unides totes les institucions administratives fins al punt que les tres quartes parts de membres del Parlament han passat pel *self-government* del Comtat o formen encara part d'ell. D'aquesta connexió d'institucions de govern angleses, surt com a remat d'un sistema coherent i admirable; el Parlament.

Els *Municipal Boroughs* són les col·lectivitats urbanes, a les quals la Corona ha donat certs privilegis; privilegis que només es donen a ciutats molt poblades. Els òrgans principals són el Consell de la Ciutat, l'Alcalde i les Comissions. Deixant a part la duració d'aquests càrrecs, hem de consignar que tots són honorífics sense retribució de cap mena. Els caràcters principals d'aquests municipis són: primer, essencialment democràtics; segon, llur evolució no pertorbada i la falta de diferenciació entre òrgans executius i deliberants.

En el pol oposat al règim anglès hem de posar-hi el francès. França ha estat i és el país típic de la centralització. Excepte petites diferències dels municipis de París, Marsella i Lyon, l'organització municipal francesa era igual a la que regia a Espanya abans de l'Estatut Municipal de Calvo Sotelo. Els càrrecs d'Alcalde, Adjunt (assessors i suplents d'Alcalde) i Consellers, són honoraris, però els funcionaris burocràtics tenen una major intervenció que a Anglaterra.

La intervenció de l'Administració Central és tal, que els acords poden ésser suspesos durant un mes pel Prefecte i el President de la República pot disoldre el Consell.

I per últim, i completament diferent dels anteriors, tenim el municipi alemany. Aquest és el resultat d'una autonomia creada, des de dalt, quan Prússia havia sofert la derrota de Jena i se li havia imposat el desastrós tractat de Tilsit, per una Ordenança reial.

Els òrgans principals són el Consell municipal, el *Burgmestre* i el Consell administratiu o *magistrat*.

El Consell municipal està format per un nombre de Consellers proporcional a la població i elegits de la següent manera: Formada una llista de contribuents ordenada segons l'import de quotes, els primers que paguen entre tots la $\frac{1}{3}$ part de la suma total recaudada formen la primera classe d'electors. Els que els segueixen en llista i paguen una altra $\frac{1}{3}$ part formen la segona classe, i la resta la tercera; de la qual un predomini dels majors contribuents. El Consell municipal elegeix el seu President, nomena els funcionaris executius i és l'encarregat de governar amb les seves decisions els assumptes de la ciutat, és dir, és l'òrgan deliberant. El poder executiu és exercit pel *Burgmestre* i el *magistrat*.

El *Magistrat* és l'agent del Poder Central a la ciutat, agent executiu del Consell, decideix sobre els assumptes que no impliquen despeses. Un cert nombre de tècnics professionals i retribuïts i un altre nombre igual o major que els anteriors són no professionals nomenats pel Consell entre antics consellers per sis anys. Els professionals són nomenats per dotze anys.

I per últim, el *Burgmestre*, és un tècnic, un funcionari de carrera nomenat pel Consell per dotze anys. Presideix el magistrat, divideix el treball entre els seus membres, disfruta d'un bon sou i la seva aspiració no és altra que ésser ascendit a ciutats de major categoria.

I al costat d'aquesta admirable constitució encara hi ha el sistema de Comissions, alemany en el seu origen i alemany en la seva aplicació. El seu nombre és variable, Es sempre presidit per un Conseller i compost per persones alienes al Consell, però especialment competents en els serveis que ha de regir la Comissió, (tramvies, aigües, museus, etc).

De la reunió d'aquests diferents òrgans en sorgeix una organització municipal que no considera (segons Posada) el municipi com agent de negocis, ni com agent polític sinó com a agent del benestar social, amb facilitats inegotables.

Pàgina Literària

R E C O R D

*Damunt del teu pit conserves encara
la creu que un dia enllaçà els nostres cors.
Era formosa i tan bella com ara
i el timoner fou dels nostres amors.*

*Ella ens guiava de nit i de dia
era llum per a la nostra foscor,
als nostres cors donava valentia
i bandejava la nostra tristor.*

*Avui és però un verí dintre nostre
que fort s'arrela dintre el nostre pit.
Un goig que sols és fictici em mostres
i fas que jo llenci un clam esllanguit.*

AGUSTÍ VIÑOLAS ROURA

A L L I D A L T

*Què sublim és l'horitzó
de bon matí, matinada!
Contemplant el sol nadó
allí dalt la serralada!
Què graciós és el trinar
de les aus dalt el brancatge
a l'ensems que contemplar
als teus peus tan bell paisatge!
S'ou dringar com veus humanes
allà al lluny unes campanes
d'un cloquer
que crida als fidels a missa
amb aquella veu submissa
que ell sap fer.
D'un remat, remor trencada
que baixa la serralada
s'ou també;
i el remoreig de les fulles
que es desprenen com despulles
d'algun pi;
i el de l'aigua esbogerrada
que en cursa desenfrenada
va al destí;
i el gemec de fera estranya
que corrent per la muntanya
s'ha fet mal;
i l'alegrè riallada
del que viu amb l'estimada
allà dalt!...*

E. JORDÀ

El camí de la vida

En una excursió hivernal, en dirigir-nos vers el cim d'una muntanya, la meua imaginació va volar a atendre sobre el què és el camí de la vida.

El fred es deixava sentir com les contrarietats i les angoixes terrenals també es deixen sentir. Amb bona voluntat podem alleugerir-nos de les contrarietats, de la mateixa manera que nosaltres ens defensàvem del fred tot pujant aquella muntanya. Corrent i saltant. Jugant i gaudint del nostre bon humor. El sol — talment un generós aliat — ens proporcionava un gran plaer, però de vegades els núvols — enemics nostres en aquella ocasió — ens privaven de la grata escalfor del sol. Llum i Poesia.

Qui no té en la vida un afany, una il·lusió que constitueixi la seva més gran felicitat?

I també...

Qui no té enemics que vetllen i que es desvetllen

per tal d'enfosquir, i que en alguns moments potser enfosqueixen, aquesta felicitat?

El sol, però, reapareixia. I després d'una estoneta tornava a amager-se. En la vida també es passen moments en que sembla que tot somriu i riu. Més també n'hi ha d'altres ben amargs i dolorosos!

Oh sí! El camí de la vida no és més que la pujada a una muntanya. Viure és anar a buscar un defalliment.

Nosaltres, els joves, som més àgils perquè fa poc que hem començat aquest camí. Agilitat que anirà minvant ràpidament i el cansament també acabarà amb nosaltres, els uns més aviat que els altres.

Una aventatge, no obstant, es pot trobar en el camí de la vida. Si bé a voltes el camí de la vida és ben penós, podem refugiar-nos sempre en la nostra part espiritual on podem crear-nos un benestar constant.

LLÚCIA PAULINO

Festa de l'Estudiant

El dia 6 a les tres de la tarda i tal com estava anunciat, tingué lloc al camp de l'Olot F. C. l'encontre entre els equips de la F. J. C. i el de l'Institut Elemental d'aquesta, integrat per: Llorens — Gascon, Torrent — Casulà, Picoia, Canal — Fuig, Viñolas, Malibrán, Sanz i Llongarriu.

Amb una nodrida concurrència es començà el partit a les 3'30.

Arbitrà el senyor Oró, i una vegada al·liniats els equips, els capitans d'ambdós bandos canviaren les toies que oferiren a les senyoretas Enriqueta Culler i Concepció Domènech. Tirà el kik-off la senyoretat Culler i començà el partit.

Es notà un gran domini per part de l'equip de la F. J. C. i també una major compenetració en totes les línies, més decisió a l'atac, coses que mancaven a l'equip de l'Institut. Gràcies a l'intervenció del porter, a l'acabar l'encontre el marcador anunciava 6 a 0, a favor de la F. J. C.

Es de remarcar la labor d'en Picoia que contingué força l'atac contrari.

A l'endemà, diada de la festa, fou començada amb una Missa a l'Església dels PP. EE. que es vegé molt concorreguda d'estudiants.

A la tarda, en els paratges formosos de la Déu, és congregaren un gran nombre d'estudiants, que units amb una gran cordialitat celebraren un berenar estudiantil.

Un grup d'estudiants del nostre Institut, sota la direcció del senyor Rodolf Llorens, i a la nit de l'esmentat dia posaren en escena al Teatre Principal, la farsa en dos actes, original d'En Valentín Andrés Alvarez «Taratí» adaptada al català per l'esmentat professor.

Cal notar l'actuació dels senyors Roura, Casulà i Malibrán, ja que siguent ells l'ànima de l'obra la sapigueren portar a terme amb tot encert.

Sota la direcció de la senyoretat Carreras i acompanyades al piano per la senyoretat Puigdemont, unes quantes senyoretas executaren uns balls que feren les delícies del públic. El primer, una «Jota» ballada per les senyoretas Capdevila i Bartrina, mostrà la gràcia juvenívola d'aquestes dues filigranes.

Grup d'estudiants que prengueren part a la vetllada teatral.

El segon, un «Ball apatxe» fou de notar pel conjunt que portaven totes les dançaires. Seguidament es posà en escena la comèdia en un acte d'En Santiago Rosiñol «Gente Bien».

L'obra, pecà potser per les agrupacions que es feren en escena propies de tot aficionat.

Malgrat això, cal anotar l'encert en llurs papers de la senyoretat Campderrich, que desempanyà amb gràcia el «rol» de D.ª Anita. La senyoretat Roquè que es sortí vencedora de la tímidesa propia d'aquestes coses, en el paper de Comtesa de Rierola. El senyor Viñoles en el paper de Comte de Rierola i el senyor Malibrán en el d'Enric de Peratallada.

Els demés, encertats en llurs papers.

Noves i Comentaris

Del 18 al 28 del proppassat mes de Febrer poguérem admirar una sèrie de pintures que composaven l'exposició del nostre compatriota i artista olotí, Ramon Barnadas, a la «Sala Vayreda», davant la qual desfilaron gran nombre de persones admiradores d'aquest art i es feren reconeixedores de llur mèrit.

El dia 3 l'obrí a la Sala Barcino de Barcelona (Rambla de Catalunya).

Donem a l'artista la més coral enhorabona, a l'enssem que li desitgem un èxit falaguer.

Ens dol moltíssim la marxa del fins fa poc professor nostre senyor En Rodolf Llorens i Jordana.

Un bon nombre d'estudiants anaren a despedir-lo.

El seu lloc l'ocupa la senyoreta Enriqueta Collell, digna substituta de l'absent.

Està en projecte un torneig de football entre Instituts de la província de Girona. Quan sigui un fet, des d'aquestes planes donarem l'equip que tindrà de defensar els colors de l'Institut b'aquesta, junt amb el programa que es seguirà.

ORQUESTINA

JAZZ COSTA

S'ofereix al públic

Per encàrrecs: Fluvià, 11

OLOT

Ens cal remarcar l'èxit obtingut, i que creiem que serà igual en el successiu en la sèrie de conferències de divulgació científica en l'Institut d'aquesta ciutat, brillantment començada pel senyor Director de l'esmentat Centre senyor Miquel Colomer, desenvolupant el tema «Astronomia popular», amb l'ajut d'una sèrie de projeccions que ajudaren i confirmaren tot quant digué el conferenciant.

La segona, que anà a càrrec del fins fa poc professor de Literatura i Filosofia senyor Rodolf Llorens, explicant «El perquè de la Filosofia», no va desdir del brillant començament.

El dia 9 l'arquitecte i professor de l'Institut senyor Bartomeu Agustí, en la tercera, tractà sobre «Construcció moderna». Fou molta la concurrència que acudí a escoltar el conferenciant. La conferència fou il·lustrada amb projeccions.

A no tardar tindrem el gust d'assabentar-vos les dels senyors Turon, Sala i altres que s'anunciaran oportunament.

El dia 25 de Febrer els alumnes del cinquè i sisè curs de Batxillerat de l'Institut d'Olot, portaren a cap una segona excursió d'estudi, acompanyats dels senyors Sanz, Guzman i Llorens. Sortint d'Olot, visitaren el Santuari de la Salut, el Far, i de retorn, els pobles de Sant Esteve de Bas i Les Preses.

En ella, a més de l'exercici per la caminada i adquisició de coneixements, fou un dels actes de despedida del de tots tan volgut, l'incansable col·laborador d'aquest periòdic, Rodolf Llorens.

El Consell Directiu provisional de «Piscina-Estadi: Olot», ens prega de fer públic que continua activament ocupant-se del seu comès. Feta la distribució de càrregos, d'acord al què disposen els Estatuts, han quedat nomenats: President, J. Danés; Vice-President, S. Mestres; Secretari, P. Balcells; Tresorer, B. Descals; Comptador, J. Casulà; Vocals: F. Quera, R. Morret, S. Bover, Ll. Casademont, J. Aubert i J. Mercader. Actualment s'està estudiant una petita modificació en els tractes previs estipulats amb l'Ajuntament, per tal de conseguir que, amb les mateixes quantitats pressupostades en principi, pugui fer-se l'amortització, per tant, l'adquisició definitiva dels solars i terrenys.

El més nou en camises «ZANOTTI»
i colls planxats

Camiseria PUJOLAR

El dimarts d'aquesta setmana foren aprovats per l'autoritat governativa els Estats de «Piscina-Estadi: Olot». Immediatament es va constituir el Consell Directiu provisional, el qual té el propòsit d'activar la seva actuació, per tal que en breu termini pugui deixar ben definida la mútua relació amb l'Ajuntament de la ciutat, exposar públicament la maqueta dels locals socials projectats, publicar els esmentats Estatuts i fer l'emissió de les primeres Accions de Fundador, tot el qual permeti emprendre l'obra tot seguit.

Uns quants aimants del cinema d'avançada, treballen per la projecció de les cintes «Octubre» i «La Mare».

**FARMACIA
LABORATORI
PERFUMERIA**

**PELAI
MÀRQUEZ**

Plaça de la República, 1
Sant Esteve, 2

Telèfon 72

O L O T

**CAMISERIA
MERCERIA**

Joaquim Benet

**Novetats per a
Senyora i Senyor**

Francesc Macià (Major), 11

O L O T

**Acadèmia de Francés
i d'Anglès**
de

JAUME GASCON

ex-professor del Col·legi de Segon
Ensenyament, d'Olot.

Classes matí, tarda i vespre

10 pessetes al mes

Carrer de Sant Ignasi, 5, 2on.

O L O T

Josep Plana

Exiens assortit en mitges,
mitjons, mocadors i moneders,
a bon preu

Samarretes d'estiu a 1'50 pts.

**PERFUMERIA
I MERCERIA**

Objectes **0'95**
darrera Novetat, des de Ptes.

CLIVILLERS, 15

MAGATZEMS
DE NOVETATS
CASA NYERA

DE

Joan Guitart

Sempre les últimes
novetats

Carrer de l'Aigua, 10 - OLOT